

Inga Röning

Unisammakko

TAMMI

Inga Röning

Unisammakko

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

© Inga Röning ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016
ISBN 978-951-31-8882-5
Painettu EU:ssa

Yksi juttu on siinä, kun saa omia lapsia.

On olemassa teoreettinen mutta todennäköinen mahdollisuus, ettei ehkä ole niin täydellinen kasvattaja kuin silloin, jolloin ei ollut omia lapsia.

Tammikuu outokuu

Sairaala slow motion

Klo 3.42

Minä en voi kenellekään kertoa miten asiat oikeasti ovat, tai minulta viedään tämä lapsi, tuo tuossa joka höyhenuntuvana nukkuu, pystytukkainen punk-enkeli, jonka pikkuruiset sormet kiertyvät minun sormeni ympärille ja se on ihmeellisintä mitä olen nähnyt. Minä tiedän, että maailmassa äideiltä viedään lapsia, joten se on täysin realistinen ja todennäköinen vaihtoehto ja sen varalta on syytä sopeutua joukkoon ja vastata kaikkeen ”kiitos hyvin”.

Mikko toi eilen tämän lukollisen muistikirjan, ja pehmo-sammakon Hippiäiselle. Minä olen nyt lainannut sammakkoa. Se tuo turvaa. Pitää ostaa jämerämpi lukko tähän kirjaan. Joku numerosarjalukko. Tai saakohan lähirautakaupasta iiristunnistinlukkoja. (Olisinpa opiskellut teknillisessä sivuaineena vakoilua ja viimeisimpiä modernin sodankäynnin menetelmiä, mutta en opiskellut, tosin olen täällä nähnyt oranssiin toonattujen poliisisarjojen alkutunnareita ja niissä on jännittäviä kuvia kaikista lukollisista jutuista. Inspiraatiota.)

Tämä ei ole päiväkirja. Päiväkirjoihin kirjoitellaan päivänpaisteisia hyviä muistoja, ei sarvikuonoja krokotiileja kauhua ja todellisia ajatuksia jotka mustasta liejusta kurottavat kohti, ja tiedät että ne tarttuvat sinuun kiinni ihan juuri. Tässä on kannessakin kirkkaita värejä, päiväkirjoissa on aina hempeitä värejä ja usein kukkia.

Päiväkirjoihin kirjoitellaan ”hyvin me voidaan” -lauseita, niitä sujuvasti valehdellaan täälläkin, ”kiitos hyvin”, hoitajille, niille jotka narskuttavat terveyskengillään huoneeseen outoihin aikoihin ja herättävät juuri kun on vaipunut horteeseen, siihen kallisarvoiseen horteeseen, ja pitää näyttää mahaa tai kertoa yksityisiä asioita joita normaalielämässä ei koskaan ihmisille kerrottaisi. Niin kuuluu kaikille sanoa, minä olen nähnyt sitä paljon ja observoinut ja harjoitellut, ”kiitos hyvin me voidaan”.

Ei tahdo oikein nähdä hyvin kirjoittaa. Joku on unohtanut puolivalot huoneeseen. Marimekkokopioverhojen takaa loistaa läpivalaiseva röntgenvalo, kalma, mutta ironista on että sen valo ei riitä näille sivuille asti, enkä uskalla sytyttää lukuvaloani etten herätä naapurisänkyjä.

No heräsi toinen naapurisängyistä silti. Sen vauva huu-
taa. Minä ottaisin Hippiäistä lähemmäksi, mutta en voi koska leikkaushaava ei anna liikkua. Kurotun silittämään pikkuista, viereen ei voi vielä ottaa, ne sanoivat.

Saisipa nukuttua.

Klo 6.14

Hoitaja kävi, joku labrasta. Olin nukahtanut muutamaksi tunniksi, lamppu syttyi säristen, hoitaja läpivalaisi minut katon toisella röntgenvalolla, kuulustelulampulla sohi, armotta herätti, minun vauvanikin yritti nukkua mutta se herätti

senkin. Se kailotti miten käs täällä voidaan ja minä vastasin ”kiitos hyvin”, koska otteeni ei hetkeksikään herpaannu siitä.

Se kävi kiduttamassa minun lastani, nosti sen kuin broilerin, jalasta, roikotti pää alaspäin ja nauroi tehotuotantonaurua. Minä olisin raadellut sen tädin siihen paikkaan, mutta en pysty liikkumaan, en pääse edes sängystä ylös, yskäisykin saa vatsanpeitteet tursottamaan haavasta.

Se otti minun vauvani pöydälle ja minun vauvani yritti mennä kippuraan, suojautua, mutta se väkisin kaivoi minun vauvani piipunrassinohuen jalan esiin, ja kidutti sitä raukkaa niin että sen kantapäätä alkoi tulla verta. Minä näin vauvani pienen jalan ja helminauhana varpaat, kun hoitaja piti väkisin kiinni ja nauroi verenlaskunaurua. Valtava tummanpunainen pisara värjäsi alla olevan harson, minä itkin, hoitaja nauroi, Hippiäinen huusi. Minä rukoilin älä satuta, mutta se satutti ja se näytti nauttivan siitä, enkä minä voinut tehdä mitään.

– Niitä bilirubiiniarvoja.

Rukoilin, ja tati nauroi saaliinjakamisaurua, antoi vauvani minulle viereen, suojelin sitä käsivarteni alla, enää et tule, sinä barbaari, nyt lyön jos yrität.

Klo 15.33

Hellyyspurskahdus (näitä on paljon).

Minä silitän Hippiäistä. Hippiäinen kipertää, nukkuu, ja välillä äänтелеe kuin nukkuva koira, aivan varmasti, minua hymyilyttää vaikka ensin säikähdin. Piti tarkistaa tuliko ääni telkkarista, mutta se tuli Hippiäisestä. Minä silitän ja minä otan syliin, vielä en kovin ammattimaisesti – en paisko sitä sokerisäkkitekniikalla ympäri olkiani – vaan hitaasti, tuen niskaa, muistan kaiken, muistan hellän tuen

selkään, kun saan vauvan asettumaan hyvin, sipaisen selkää, tuen niskaa, suojaan.

Minä silitän ja toivon, että rakkaus jota koen kompensoi äitiytteni puutteita. Minä pidän vauvaani lähellä, sydäntäni vasten, ja minussa suojelunhalu kasvaa isommaksi kuin pelko. Toivon että Hippiäinen tuntee tämän mitä en osaa sanoa. Olet arvokkainta minulle, minä kerron, koska tärkeimmät asiat siirtyvät kosketusmuistiin, ihoon, eivät aivokuorelle, ihossa on varhaisin kokemus, minä tiedän sen, olen lukenut.

Minä suojeleen sinua, sanon, vaikka eihän se mitään ymmärrä vielä, mutta sanon silti, koska suullinen sopimuskin on sopimus.

Klo 17.34

Lauralta tuli viesti. ”Pelottaa. Verenpainetta ja valkuaista ja sydänääniä seurataan jatkuvasti, en pysty nukkumaan. Huonekaveri lähti synnyttämään. Minua pidetään seurannassa.” Sitten uusi viesti. ”Kreeta, mitä jos tälle vauvalle käy kuten Aarolle?”

Mitä jos vauvalle kävisi kuten Aarolle? Meistä kukaan ei uskaltanut ajatella sitä, vaikka kysymys seurasi meitä kaikkialle, väkisin, ei kysynyt lupaa. Niin pitkään olimme pelänneet ja oli syytäkin pelätä koska Laura ja Aleksi olivat menettäneet niin paljon. Me kaikki pelkäsimme sitä hyistä mustaa pelkoa jota repii lapsenuskon ja sydämen rinnasta vaikka näyttelimmekin ettei sitä ollut, koska aina pitää näyttellä ettei sitä ole. Toivoa ei saa koskaan suututtaa alkamalla liian rohkeaksi ja yltiöpäiseksi.

Kun nostan Hippiäisen syliini, Laura on mukani ja se, miten lähellä on että Laura ei nostaisi ketään mistään.

Lauran pitäisi saada nostaa vauvaa kehdestä syliinsä. Laura oli enemmän äitihenkinen jo silloin kun päivähoidossa paukutimme toisiamme leluvasaroilla. Lauran ja Aleksin pitäisi saada iloita siitä, etteivät saa nukkua öisin, vaipanvaihtoista ja röyhtäyksistä, pienistä varpaista. Lauralla ja Aleksilla on ollut rohkeutta yrittää uudestaan, kaiken sen jälkeen, Aaronkin jälkeen.

Välillä minun on vaikea hengittää. Lauran kuuluisi olla tässä. Lauralta kaikki tämä sujui luontevasti. Mitä jos vauvalle kävisi kuten Aarolle.

En halua ajatella sitä enempää en pysty.

Klo 19.47

Minä tuijotan seinäkelloa. Sekuntiviisari rahisee. Raah. Raah. Minä en osaa irrottaa katsetta kellosta. Ennen pystyin seuraamaan monimutkaisiakin juonia ja syy- ja seuraussuhteita, nyt katson kellon sekuntiviisaria. Olen katsonut sitä jo kauan. En kuitenkaan osaa sanoa kuinka kauan, koska kapasiteettini riittää ainoastaan sekuntiviisarin seuraamiseen.

Mutta nyt minulla on uusi itsenäisyys, josta en vielä eilen uskaltanut haaveilla. Silloin kovaääniset sirkusvoimamieshoitajat tulivat huoneeseen ja pakottivat minut istumaan, pakottivat kävelemään, pitivät vauvaani panttivankina hokutuslintuna peilin luona ja painostivat luokseen.

Nyt pääsen istumaan, itse valitsemanani ajankohtana, milloin vain saan tarvittavan määrän energiaa kasaan. Itse. Valtava vapaus, vaikka tarkoittaakin vaivalloista kyljilleenkierittelyä ja käsin ylös punnertamista ja helvetillistä kipua jos erehtyy liian korskeasti liikahdamaan tai väärään asen-

toon. Pääsen myös itse kävelemään, omin avuin, sängystä, kanttiinini ja vaikka minne, koko maailma on auki, vaikka en uskallakaan koskaan lähteä täältä, täällä lapseni pysyy hengissä, täällä, joten pysyn täällä kunnes Hippiäinen täyttää 18 vuotta.

Pidän Hippiäistä vieressä koko ajan, lähellä. Meillä on ahdasta tässä metallisessa sairaalasängyssä, mutta täällä voin suojella vauvaani verenlaskijahoitajilta.

Klo 23.56

Kävin suihkussa. Luulin että kello oli kahdeksan illalla. Ymmärsin vasta tullessa että oli liki puoliyö. Suihkut ovat käytävän toisessa päässä. Näihin suihkuihin täällä liittyy kaikkea outoa, ja köpötän siellä kuin 97-vuotias, koska jos nyt kaadun, olen todellakin mennyttä. Toisesta suihkusta kuului ähinää ja itkua. Ei kun se olinkin minä.

Kun sairaalassa on viettänyt muutaman päivän, alkaa elää sairaalamaailmassa. Päivistä tulee sairaalapäiviä ja niiden oma rutiini alkaa jollain oudolla tavalla tuntua turvalliselta – aamulääkkeet, aamukierto ja -pala (yleensä silloin Mikko tulee) lounaskierto ja lounas, välipala ja niin edelleen. Ennen iltapalaa Mikko yleensä lähtee ja minä alan sen itkemisen.

Laitostun täällä. Toisaalta se on hyvä, koska minut on teleportattu jonnekin outoon ulottuvuuteen, mikään entinen ei pidä paikkaansa ja aika kuluu kummallisella tavalla. Kun luulee että on aamupäivä, onkin kello jo neljä iltapäivällä, ja kun luulee että on alkuiltä, on kello puoli kolme yöllä.

Haluan pois mutta en halua pois koska en selviä tästä täälläkään. Ulkomaailmassa en pärjäisi kahta päivää pidempään eikä lapseni niinkään kauaa.

Ulkomaailmasta tuli viesti. Se on vielä siellä. Työkavereilta tuli kukkia ja kortti, jossa ne onnittelivat, ja minä tuijotin korttia ja yritin muistaa, keitä nämä ihmiset ovat. Eevan muistin, Eevan aina, siltä tuli oma kortti, entiseen on vielä hauras säie.

Sänkynaapurini ovat vaihtuneet jo muutamaaan otteeseen, nuo nuoret ja sorjat äidit pääsevät heti kotiin koska niillä kaikki sujuu, tietysti koska niiden elimistö ei ole loppuun ajettu. Sänkynaapureiden kanssa täällä muodostuu kummallinen lähi-etä-suhde. Sitä elää vuorokauden ympäri jonkun ihmisen lähellä jonka nimeä ei tiedä tai muista, molempien perse tai pötsi on räjähtänyt ja sulkijalihaksesta ei tietoa. Normaalioloissa se aiheuttaisi vaivautuneita sosiaalisia tilanteita mutta täällä ei olla millänsäkään tai ainakin teeskennellään niin, koska ei ole muutakaan vaihtoehtoa, sillä yksityisyyttäsi suojaa ainoastaan se kymmenen vuoden takainen marimekkokopiokuosillinen verho.

Toinen sänkynaapuri nitkuttaa sänkyään. Se kai yrittää ylös. Kuuluu ähinää, tunnen myötätuntoa. Nyt sen mies ja toinen lapsi ovat tulossa, lapsi huutaa käytävällä ja tömistelee jalkojaan. Eilen se yritti ohimennessään räkiä Hippäisen päälle ja minä ampaisin suojelemaan sitä vaikka liikkeeni yhä olivatkin hidastettuja (slow motion).

En kuulu tänne. Pelkään tätä maailmaa. Pelkään sitä, etten kuulu tänne. Mutta sitä pelkään vielä enemmän etten enää kuulu mihinkään.

Yöpöydällä tietokone tuuttasi. Joku skypetti. Minulla on elämää! Joku ajattelee minua.

Isä. Pettymys käväisi mielessä, en vastaa, ajattelin.

Normaalit. Siellä oli kuulemma kuuma. No ei kai ole ihme, jos asuu päiväntasaajan tuntumassa. Isä oli oma hurmaava itsensä. Se näytti lihoneen ja sillä oli kuuman Rio de Janeiron hiki otsallaan. Se katsoi jäähyhmä silmissään.

– Oho. Kylläpä sinä näytät vanhentuneen.

Kiitos isä. Nyyhkäys meinasi tulla väkisin, piti purra huulta.

– Vitsi.

Nyt en itke.

– Pitääkö se kaikki aina niin vakavasti ottaa?

En sanonut mitään. En pystynyt.

– Missä se minun lapsenlapseni on?

– Tuossa nukkuu.

– No miksei sitä voi näyttää.

Nostin tietokonetta ja osoitin näyttöä kohti Hippiäisen sänkyä. Suojelunhalu ja rakkaus tulvahti yli, ja unohdin hetkeksi kenen kanssa puhuin.

– Tuossa se on.

– Tuollaisissako vaatteissa minun lapsenlastani pidetään. Eikö sille löydy mitään parempaa? Mitä tahrojakin tuossa on.

Nyt taas hyvin muistin kenen kanssa puhuin.

– Tää on sairaalan potkupuku.

Tauko. Oli pakko pitää.

– Nuo tahrat on nalleja.

Nalleja-sanan kohdalla ääneni värähti. Isä tuhahti.

– Voisit sentään katsoa, että lapsella on kunnon vaatteet.

Minä olen huono äiti, pidän lastani huonoissa vaatteissa. Kyyneleet nousivat silmiin. Minä olisin muuten kysynyt Susannasta, mutta en pystynyt koska ääneni olisi ollut paksu ja katkonainen.

Hippiäinen nukkui kuin enkeli, nassutti vähän suutaan. Syvä hellyys.

– Susanna haluaa tarkistaa, synnyttäisikö Suomessa.

En osannut sanoa mitään. Se jatkoi sitä juttua ja minä nieleksin koko ajan. Susanna oli sanonut, että sairaalat Brasiliassa olivat hirveitä, yksityissairaalatkin, Suomessa olivat parempia, vaikka suomalaisissa sairaaloissa ruoka olikin kammottavaa, Brasiliassa sai tilata listalta, alacartea tekivät siellä.

Isä tokaisi:

– Ovatko töistä olleet yhteydessä?

Kerroin sille että olivat ne lähettäneet viestejä. (Koska olen korvaamaton, huomaatteko kaikki.)

– Niin, ehkä nyt vielä.

Mistä se puhui.

– Tekniikka menee sun äitiyslomalla eteenpäin, ei sinulle ole muutaman kuukauden päästä enää mitään virkaa. Jos ottavatkin takaisin niin alempaan asemaan.

En katsonut isääni katsoin punaista luurinkuvaa videokuvan alapuolella. Isä naurahti vitsi vitsi.

– Meijalla on sentään ura New Yorkissa.

Se kertasi taas, kuinka siskopuoleni – joka ei oikeastaan ollut edes puolikas vaan serkku, mutta tarina oli liian pitkä hahmotettavaksi nyt kun sillä alueella oli muutenkin vaikeuksia – Meija oli pyydetty New Yorkin pörssiin johonkin superasemaan ensimmäisenä suomalaisena ja niin edelleen ja minä tuijotin sitä punaista luuria, muutaman kerran jo melkein napsautin sitä. Noin, hiirellä se hiljenisi, hirmuvaltias Heikki.

– Miten Susanna voi.

– Hyvin, se sanoi.

Minä en puhunut siitä enempää, vaikka isän salassa ot-tama vasektomia välähti mielessä kuin veitsi ja se ettei se tiennyt kenenkään siitä tietävän, nytkin se näytteli että kaikki oli hyvin.

– On ollut vähän pahoinvoiva.

– Ai jaa.

– Mun pitää nyt mennä.

Vihdoin sain painaa sitä punaista luuria. Lysähdin ku-maraan ja purskahdin itkuun.

Milloin minusta oli tullut tämä määkivä lehmä. Kreeta Nyman oli aina ollut vahva kuin tammi tai kallio. En ollut itkenyt äitini kuoleman jälkeen kuin kerran, ennen ras-kautta, ja silloinkin raivosta. Raskaaksi tultuani olin ollut nyyhkimässä joka nurkassa ja nyt synnytettyäni vielä enem-män. Missähän Mikko on.

Heräsin kun ovi kolahti. Mikko. Se ojensi minulle pahvi-mukia.

– Otin sullekin cappuccinon, en raskinut soittaa ja kysyä jos oot nukkumassa.

– Kiitos. Voikohan sen juoda, eikö siinä oo paljon ko-feiinia. En uskalla kysyä.

Se antoi suukon ja kurkisti Hippiäistä tarkemmin.

– Huomenta kulta muru pieni hiippalakki.

Se puhutteli Hippiäistä niin luontevasti. Eikö se ollut paniikissa ollenkaan. Kerroin sille syöttämisestä ja isän puhelusta. Mikko meni mustanpuhuvaksi.

– No, mitenkä Heikki jakseli, armas appiukko?

Kerroin.

– Kysyitkö vasektomiasta.

– En.

– Pitäiskö soittaa ja kysyä. Että olipa jännä juttu, miten se nyt avovaimo noin tuli raskaaksi, putkien katkaisusta huolimatta.

Mikon kädet olivat hakeutuneet suojelemaan sen omia kulkusia, refleksinä, kuten aina vasektomia-aiheen tullessa esiin. Sitä puistatti.

– Se on Kreetta siemenjohtimien hirveä brutaali katkaisu.

Hippiäinen heräsi. Sen vaipasta kuului turaus ja minulle nousi uudelleen hiki. Nämä vaipanvaihdot eivät sujuneet niin kuin hoitajilla, jotka pyörittivät vauvalle vaipan noin vain. Ja sitten tästä seuraisi taas se että Hippiäiselle tulisi nälkä, se alkaisi huutaa koska edellinen syöminen oli mennyt ihan pipariksi ja minun pitäisi taas yrittää imettää ja sitten joutuisin lopulta lämmittämään sille maitoa, joutuisin kävelemään jääkaapille käytävän perälle ja mittaamaan sieltä maidon pulloon ja lämmittämään sen vesihauteessa ja ne sekunnit tuntuivat vuosien mittaisilta koska lapseni kiljui nälkää ja minä en saanut sitä ruokittua. Kaikki alkaisi alusta taas enkä tiennyt selviäisinkö siitä.

Mikko vilkaisi minua ja huomasi varmaan että panikoin.

– Mä voin vaihtaa.

– Kiitos. Jos minä haen jo valmiiksi maidon lämpiämään.

Pyrkimys: Olisinpa hyvä äiti.

Klo 7.48

– Ei noin, rouva Nyman.

Vaaleatukkainen ampuvaisvyötäröinen elovena-hoitajattytty narskutti huoneeseen, kysyi miten täällä voidaan, ja taas minä epäluonnollisen kimeän pirteästi vastasin kiitos

hyvin. Se nosti Hippiäisen kuin sokerisäkin muovikaukaloisesta sairaalasängystä.

Älä koske minun lapseeni ilman lupaa äläkä varsinkaan noin ronskisti.

Minä projektoin raskausaikana raskautta mutta en ollut muistanut projektoida tätä äitiyttä.

Se istahti vuoteelle, se elovenatyttö, näytti myötätuntoiselta. Minä kysyin, olisiko ollut mahdollista, että Hippiäinen olisi menehtynyt, jos emme olisi olleet juuri sairaalan kohdalla. Hoitaja oli hetken hiljaa ja sanoi, että olisi se ollut mahdollista. Minä nielaisin enkä pystynyt sanomaan mitään. Sitten se nousi, kevyesti kuin höyhen. Suuri osa hoitajista voisi ikänsä puolesta olla tyttäriäni tai ehkä heidän näkökulmastaan katsottuna he voisivat olla tyttären-tyttäriäni mutta onnekseen eivät ulkoisesti muistuta minua yhtään joten mielikuvitusvuvussamme minun geenini eivät luojan kiitos ole dominantteja koska silloin hekin olisivat lihavia, vanhoja, rumia ja tyhmiä. Paitsi vanha ei ole periytyvä ominaisuus, mutta voisi olla. Sairaalan kelmeässä valossa näytin Hippiäisen isoäidiltä. Häpesin kömpelyytteni, lihavuuttani ja osaamattomuuttani. Olen huono äiti ja tyhmä.

– Rouva Nyman ottaa näin...

Varovasti minun lapseni kanssa, älä retuuta sitä.

– ...ja laittaa vauvan rinnalle näin.

Sitten se sanoi, että on tärkeää huomioida, että lapsen hengitystiet ovat aina auki, syötettäessäkin.

Se tarkoittaa näitä minun jättiläisen parkanahkaisia patakintaita, jotka muistuttivat neljän litran hiivaleipätaikinaa. Ainoa asia joka rintani erotti hiivaleipätaikinasta olivat hirveät siniset verisuonet ja raskausarvet jotka risteilivät

kaikkiällä parkanahkakintaiden pinnalla. Tuolla tytöllä oli varmasti pinkeät ja kauniit rinnat, jollaisia minä en enää koskaan saisi, sellaiset joiden kanssa ei tarvitsisi rintaliivejä edes laukkaratsastuskisoissa mutta silti jos sellaisia halusi käyttää, saattoi valita alusasuvälikoimasta ihanat nirunaruolkaimiset satiinirintsikat joita koristi kaunis pitsi joka paljastaisi juuri sopivasti niin että uroot villeinä ulvoisivat viettejensä portinpielissä mutta jättäisi jotain mielikuvituksen varaan mikä villiinnyttäisi niitä entisestään. Mielikuvavilkaisin raskausaikana hiutuneita tanttaratukevia luonnonvalkoisia imetyслиivejäni joissa ei ollut ainoatakaan eroottista yksityiskohtaa ja joiden olkaimet olivat kolmen sentin levyiset ja niissä oli luukku lapsen ruokkimista varten. Kurtistuin kokoon, tai yritin, mutta en minä piennytynyt koska olin valtava.

Nyökyttelin neuvojen kohdalla kiltisti, aivokuoreni ylikuumeni. Mistä tietäisi onko vauvan hengitystiet auki? Pakko se oli kysyä.

– Maitokikkareiden nousu nenään voi vaikeuttaa pikkuisen hengitystä.

Elintoimintoni lakkasivat, varmasti, ainakin osa.

– Mistä minä sellaisen tunnistan?

Se sanoi että siitä kun vauva hengittää vaikeasti.

Mistä minä sellaisen tunnistaisin? Ei minulla ollut vertailukohtaa. Katseeni lennähti Hippiaiseen, tämä valtava vastuu tässä, tämä ihminen tässä on minun hengissäpidettävänäni.

– Rouva Nyman voi sitten painaa tästä kutsunapista jos tulee kysymyksiä.

Painoin kutsunapista muutaman minuutin päästä, koska minusta alkoi tuntua että Hippiaäinen hengitti vaivalloisesti.

– Kun tämä vauva on minusta vähän...

Eri hoitaja, mutta hänkin nuori ja levänneen näköinen, vilkaisi Hippiäiseen.

– Ei mitään ongelmaa. Kaikki hyvin.

No ei kyllä ole. Näinhän minä että se sinersi jo vähän.

– Anteeksi kun vaivasin...

Mutta se oli jo ovella menossa, terveyskengät narskuen.

Tyhmistyin lisää mutten kerennyt sitä murehtia, kun piti vahtia että hengittikö Hippiäinen.

Sairaalan käytävillä tulee jatkuvasti vastaan ampieisyötä-röisiä äitejä jotka imettelevät vauvojaan sohvaryhmillä samalla kun päivittävät älypuhelimillaan sosiaalisen median statusiaan tai ottavat blogeissaan kantaa maailmanrauhaan ja bruttokansantuotteen laskuun – se kaikki näyttää niin helpolta ja luonnolliselta – ja jotka näyttävät sairaala-aamutakeissaankin sorjilta ja säteileviltä, ja minä raahustan lapseni kanssa ohi se hirvittävä liukuvärjätty vaaleanpunainen kukertava kaapu ylläni hitaasti, koska vanhat ja väsyneet ihmiset kävelevät sillä tavalla, ja mietin etten selviä tästä.

Mikko yritti sanoa, että älä rakas välitä, monetkaan eivät osaa vetää meriteollisuudessa globaalia innovaatiohanketta, mutta minä sanoin ettei se liity tähän mutten terävämmin pystynyt argumentoimaan sillä älykkyysosamääräni on tipahtanut neliöjuureen entisestä paitsi en muista miten lasketaan neliöjuuri.

Näissä vallitsevissa olosuhteissa ei ole merkitystä, mitä olen aikaisemmin tehnyt, koska kaikki aikaisempi on kadonnut ja minun elämästäni on tullut minulle vieras. Olen hiivaleipätaikinaäiti. Mikko sanoi rakas sinä olet kaunis ja säteilet mutta minä tiesin että se valehteli. Se sanoi sen

vain koska halusi että minulle tulisi parempi mieli koska kai masentuneet äidit ovat tosi työläitä lähiympäristölleen.

Lisäksi nuo nuoret ja sorjat äidit eivät näytä kärsivän mistään synnytyksen jälkikivuista. Ne nauravat helkkyen ja auringonsäteet välkehtivät niiden hiuksista. Minä pääsen juuri ja juuri istumaan, en pysty yskäisemään ilman että mahalihakseni tai jonkinlainen hiivaleipäkudos repeää tursottamaan leikkaushaavasta.

Tyhjentynyt vatsapussini lätköttää tyhjänä kymmenen litran taikinana ja minä mietin miten enää ikinä voisin mahtua tavallisiin vaatteisiin tai miten olin joskus niihin mahtunut. Olisi hirveää kun lapsi olisi esikoulussa ja äidillä edelleen pään kokoiset hinkit ja pitkulaiseksi lurahtanut raskausvatsa joka läpöittäisi polvia vasten jos juoksisin, jos ylipäätään pystyisin vielä silloinkaan juoksemaan, jos koskaan enää juoksisin.

Joillekin hoitajille pitäisi suositella ammatinvaihtoa. Me olemme olleet sairaalassa nyt monta päivää, en muista kuinka monta, ja olen saanut jo vähän kokonaiskäsitystä osaston henkilökuntaprofilista.

– Rouva Nyman.

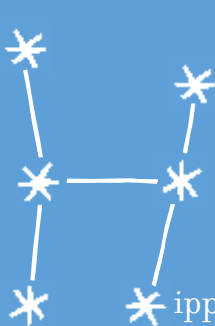
Hoitaja räpsäytti verhon auki, kumosi pinollisen esitteitä ja lappuja sängylleni vaarallisen lähelle leikkaushaavaa, hätäkähdin, ja leikkaushaavaa vihlaasi.

– Ettekö te ole vielä täyttänyt näitä, rouva Nyman.

Otin moitteet nöyrästi, koska olen paska äiti joka ei ole tehnyt läksyjään.

Hoitaja lähti. Minä jäin lappujen kanssa. Siellä oli paksuja pinoja lääketieteellisiä tutkimuskyselyjä joista en ymmärtänyt mitään mutta täytin ne koska olen tunnollinen

äiti ja laitoin varalta kaikkiin tutkimuksiin että osallistutaan koska aktiiviset äidit saavat varmasti lisäpisteitä. Veriarvoja ja sylkyä ja napatynkiä piti postitella jonnekin ja aivokuvauksissa käydä enkä minä ehtinyt niitä enempää ajatella koska Hippiäinen heräsi ja minulle tuli kiire olla hyvä äiti.

hippiäinen syntyy.

Emolevyn uudelleenohjelmointi käynnissä.

Käynnissä. Käynnissä. Käynnissä.

Mustaa huumoria vauvavuosista.

Kuva: Timo Heikkala

*Vauva-arki – yöheräilyn
maailmanennätysritus*

Inga Röningin *Unisammakko* tutkii komiikan keinoin kuolemanvakavia teemoja. Röning on julkaissut aiemmin aikuisten romaanin *Hippiäinen* (2015), kuvakirjoja, lasten ja nuorten proosaa, sekä käsikirjoittanut liikkuvaa kuvaa mm. YLElle.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 188825

84.2

ISBN 978-951-31-8882-5

Kansi: Timo Mänttari